Царство білого царя широко розляглося,
Од восходу до заходу сонця простяглося:
Є там чимало місця для сили,
Місця чимало і для могили...
Тісно вже в німця, тісно, і місця не раз
Для гробовщика в його землі, либонь, не ставало;
З силою-раттю йшов тоді німець на нас,
Для гробовища рідную землю ми уступали,
І до землі аж німців списами ми притинали
І в глибоченьких, рідних, біленьких снігах ховали!

Ще недалеко із миру утік
Пам'ятний Москві і мирові рік,
Як півберега зірочка мітлою застилала,
За гріхи по всіх усюдах кару розмітала:
Француз із німцем побратався, край наш псував,
Вішав і різав людей, церкви обдирав.

Як же цар загомонів, та як сипнули,
Як з усіх кінців гостей жарнули:
Самопали
Як ревнули,
Задзижчали
Кулі, кулі,
Засвистіли
Стріли, стріли
І козацький гострий спис
В ребра ворогів поліз...
Як од коси покоси, ворог до землі лягав,
Кров'ю чужою землю поливав і полоскав...

І козаків із могили в час той викликали,
Щоб уставали на поміч, Москву рятували:

Знову чубатий на конику в полі гасав,
Москву святую із-під ворога визволяв.

І наших костей полягло
Тоді коло Москви чимало;
Та так їх чимало було,
Що й воску на помин не стало!

Та що ж, ми одну запалили їм свічку —
Про свічку такую ще й світ не чував,
Яку ми спалили одну, невеличку,
За тих рідні душі, хто нас рятува...
І Москва, як божая свічка, огнем зайнялася,
І Москва, як ворога кров'ю, огнем залилася,
Як зірка з мітлою, що в небі застилала...
Вона гуготіла, вона клекотала,
Стогнала, тріщала, ревла і бурхала,
Як хмари та хмари із черева дим,
А в них гуркотів з блискавками і грім...
Для бога спалили одну, невеличку;
Вона ж нам од бога купила ізбаву,
З нас тяжкую кару, мов зірка мітлою,
Всю нечисть-чужину змела!